

De evolutie van het geestelijke

Voormens – Adam

**Een selectie van goddelijke openbaringen,
via het "innerlijk woord" ontvangen en
neergeschreven door Bertha Dudde**

De inhoud van dit boekje betreft een selectie van goddelijke openbaringen, via het innerlijk woord ontvangen door Bertha Dudde, naar de belofte in Johannes 14.21:

“Wie mijn geboden kent en zich eraan houdt, die heeft Mij lief, en als iemand Mij liefheeft, zal mijn Vader hem liefhebben. Ook Ik zal hem liefhebben en Mij aan hem doen kennen.”

Deze geschriften zijn niet confessioneel! Ze willen niemand uit zijn kerk verdrijven en ook niemand werven voor een nieuwe religieuze gemeenschap. Het is alleen maar de bedoeling Gods woord, dat ons in de belofte volgens Johannes 14.21 werd medegedeeld, voor de mensen toegankelijk te maken, omdat het Gods Wil is.

Allen, die dankbaar zijn voor het Woord Gods, nodigen wij uit te bidden, vooral voor die zielen die dat het meeste nodig hebben.

Vertaald en uitgegeven door vrienden van de nieuwe openbaringen.

<http://www.berthadudde.net>

Nadruk is per hoofdstuk, met het noemen van de bron, maar zonder veranderingen, geoorloofd.

Wie was Bertha Dudde?

Bertha Dudde werd op 1 april 1891, als de op een na oudste dochter van een kunstschilder te Liegnitz, Silezië, geboren.

Ze werd naaister en ontving sinds 15 juni 1937 openbaringen van de Heer via het "innerlijk woord".

“Een heldere droom gaf mij de aanleiding mijn gedachten, na innig gebed, op te schrijven. Verstandsgewijs gaf dit nog vaak twijfel en innerlijke strijd, tot ik ervan overtuigd raakte dat geenszins ik zelf de auteur van deze kostelijke woorden van genade was, maar dat de geest in mij, d.w.z. de liefde van de hemelse Vader, klaarblijkelijk werkzaam was en mij de waarheid binnenleidde.”

“Mij werd toegang verleend tot een weten op geestelijk gebied, dat mijn opleiding op de basisschool ver oversteeg. Het weten ontving en ontvang ik als dictaat in volkomen wakkere toestand; ik schrijf alles wat mij gezegd wordt op in stenogram, om het dan onveranderd, woord voor woord in netschrift over te brengen. Dit proces voltrekt zich geenszins onder dwang, d.w.z. in trance of extase, maar in een absoluut nuchtere gemoedsgesteldheid; weliswaar moet ik het zelf willen, maar dan mag ik vrijwillig deze dictaten ontvangen. Ze zijn noch aan tijd, noch aan plaats gebonden.”

“Nu heb ik slechts één wens: deze genadegaven voor veel mensen toegankelijk te kunnen maken en volgens de wil van God zelf nog veel arbeid in Zijn wijngaard te mogen verrichten.”

(Citaten uit een autobiografie van 1959)

Bertha Dudde overleed op 18 september 1965 in Leverkusen.

Inhoudsopgave

- BD.2513 Mensen uit de prehistorie - Verantwoordelijkheid
- BD.6973 Het heilsplan van God - Oerzonde - Adam's val - Verlossing
- BD.7463 Wie was in Adam belichaamd? (1)
- BD.7465 Wie was in Adam belichaamd? (2)
- BD.7881 Kennisneming van het heilsplan van God
- BD.8252 Het begrip van tijd voor de ontwikkeling van de aarde
- BD.8397 Geestelijke toestand van de mensen voor de kruisdood - Boek der boeken
- BD.8675 Vraag: Wat echter als Adam niet gevallen zou zijn?
- BD.8770 Er zijn eeuwigheden nodig geweest voor het scheppingsproces
- BD.8819 Wie gelooft aan de lange ontwikkelingsgang over de aarde als wezen?
- BD.8919 Wat is de wereld?
- BD.8943 De mens is geen "toevalsproduct" van een scheppende macht
- BD.9006 Waarom moeten wij boeten voor de zonde van Adam?
- BD.9015 Pre-adamieten
- BD.9016 Het schatten van de tijd dat er voormensen leefden is niet mogelijk
- BD.9022 Nog meer over de voormens

BD.2513

16 oktober 1942

Mensen uit de prehistorie - Verantwoordelijkheid

Tijdens eindeloos lange perioden heeft de aarde zich zo ontwikkeld dat ze voor ontelbare levende wezens een verblijfplaats kon zijn, waaraan ze dus haar eigenlijke taak ontleent, vormingscentrum te zijn voor de geest. In deze tijd van ontwikkeling waren de levende wezens nog anders van aard. Ze waren als het ware aan de zich in ontwikkeling bevindende aarde aangepast in zoverre, als een levend wezen tenminste levensmogelijkheden had.

De ontwikkelingsstadia waren erg talrijk en pas in een bepaalde toestand kon de aarde levende wezens op haar oppervlak huisvesten. Hoe verder ze echter in haar ontwikkeling voortschreed, des te talrijker werden die wezens en zo ging de ontwikkeling omhoog, zowel in de uiterlijke vorm van de aarde alsook bij de levende wezens die aan de aarde werden toegewezen met het doel zich positief te ontwikkelen.

Er is een ondenkbaar lange tijd voor nodig geweest. Maar deze ontwikkeling moest plaatsvinden omdat het geestelijke in, op, en boven de aarde eerst de proef moest doorstaan terwijl het gekluisterd was, wat een gebondenheid in welk scheppingswerk dan ook voor het geestelijke betekende. In deze tijd van ontwikkeling had het geestelijke de proef doorstaan, het kon zich langzaam tot een levend wezen ontwikkelen. De levensvoorwaarden waren aanzienlijk zwaarder, maar het handhaafde zich en ontwikkelde zich langzaam tot een soort mens, die echter geheel verschillend was van de huidige mens. Het was een wezen dat nog gehouden was zich te richten naar de wet, dat wil zeggen: het handelde volgens zijn instinct.

Het werd in zekere zin nog geleid zonder dat het zelf een vrije wil en verstand had. Het was een wezen dat wel naar zijn uiterlijke vorm op de mens leek, maar zich verder op het niveau van de dierenwereld bevond, - dat zich gedroeg in overeenstemming met de goddelijke natuurwet en dus alles instinctief deed, zonder zich van zijn handelen bewust te zijn. Dit wezen hoefde zich nog niet te verantwoorden, het leidde zijn leven volgens de wet van "je moet", gedreven door de hem beheersende intelligenties die zich weer in overeenstemming met de goddelijke wil, in die wezens uitten.

Deze levende wezens beantwoordden nog aan de primitieve vormgeving van het aardoppervlak, maar droegen in zekere zin bij tot een verdere ontwikkeling van

aarde, doordat ze zich vermenigvuldigden en door hun niet bewuste werkzaamheid de omvorming van het aardoppervlak bespoedigden, zodat dit steeds meer geëigend werd ook levende wezens met een voortschrijdende ontwikkeling te herbergen, tot dan de eerste mensen - uitgerust met vrije wil en verstand - deze aarde als woonplaats kregen toegewezen. Die zich alles op aarde ten nutte konden maken en, onderwezen door God zelf, een bewust leven leidden of zouden moeten leiden, wat de eigenlijke zin en het feitelijke doel van hun belichaming op aarde was.

Nu echter moest de mens zich ook als zodanig voor God verantwoorden voor zijn denken en handelen. Hij had een bepaalde graad van rijpheid bereikt, waarin hij in staat was een leven te leiden volgens Gods wil en in overeenstemming hiermee, was hij er nu ook verantwoordelijk voor hoe hij zijn leven gebruikte, daar het hem helemaal vrij stond al zijn gaven te benutten, maar hem ook de gevolgen van zijn levenswandel in deze belichaming op aarde werden bekendgemaakt en hij nu bijgevolg zijn vrije wil gebruiken kan.

Amen

BD.6973

20 november 1957

Het heilsplan van God - Oerzonde - Adam's val - Verlossing

Het werk van verlossing werd begonnen met het ontstaan van de scheppingen in het heelal, het werd begonnen met het binden van verharde geestelijke substantie in de vorm - dus met het ontstaan van materiële vormen die vooreerst zelf in hun substantie geestelijk waren en vervolgens ook geestelijke substanties in zich bevatten die al een zekere ontwikkelingsgang hadden afgelegd.

Het eens van God afgefallen geestelijke had zich zo ver van Hem verwijderd dat de kracht van God het niet meer aanraakte en het werd daardoor onbeweeglijk en star, het verhardde zich in zichzelf. En bijgevolg was het in het bezit van de tegenstander van God en het zou nooit zijn gesteldheid hebben veranderd.

Het plan van God bestond echter daarin, dit verharde geestelijke een mogelijkheid te verschaffen een heerlijkheid te bereiken die de vroegere gelukzaligheid nog ver overtreft. God wilde uit Zijn "schepselen", "kinderen" vormen - een werk dat het schepsel echter zelf moest volbrengen. Het geschapene nu, dat in vrije wil in opstand kwam tegen God en daarom eindeloos diep gevallen is, had deze mogelijkheid, dat het weer opklom naar zijn oorspronkelijke rijpheid en in volledige vrije wil dan het werk van de vergoddelijking tot stand kon brengen.

Maar uit de diepste diepten moest het worden opgeheven, omdat het zelf niet in staat was omhoog te klimmen daar het geen enkele kracht meer bezat. En deze hulp verleende God het gevallen daardoor, dat Hij de schepping liet ontstaan - dat Hij de verharde geestelijke substantie bijgevolg door Zijn wil vormde tot scheppingen van de meest uiteenlopende aard. En met deze scheppingen begon zodoende de verlossing ofwel het terugvoeren van het geestelijke naar God. Een opstijgen tot een zekere graad was voor het gevallen verzekerd omdat goddelijk Willen in dit scheppingsplan beslissend is en Gods tegenstander geen enkele invloed heeft op het geestelijke dat in de scheppingen gebonden was.

Zo zou ook de verdere vooruitgang als mens verzekerd zijn geweest, wanneer de eerste mensen getrouw naar Gods lichte geboden zouden hebben geleefd en aan de verzoeken van de tegenstander van God weerstand hadden geboden, waartoe de eerste mensen - Adam en Eva ook de kracht bezaten. Maar omdat ze het recht hadden hun vrije wil te gebruiken en zij zich door de tegenstander lieten misleiden, faalden ze en maakten nu het verlossingswerk voor de gehele mensheid heel wat moeilijker dan het zou hoeven te zijn bij een juist gebruik van hun wil.

De mensen die na hen kwamen waren nu aanzienlijk verzwakt door deze zonde van de eerste mensen, ze bezaten niet meer de kracht die de eerste mensen ter beschikking stond, ze droegen als het ware de last van deze zonde en de tegenstander van God had een groot werk volbracht: hij bracht het laatste doel dat de mensen - de eens gevallen oergeesten - ooit de vergoddelijking zouden bereiken, in gevaar.

En daarom bracht God hun opnieuw hulp. Hij zond Zijn Zoon naar de aarde, dat wil zeggen: een hoogste lichtwezen aanvaardde de weg over de aarde om als mens de voorwaarden te vervullen die de eerste mensen onvervuld lieten, waardoor ze schipbreuk leden. Deze "Mens" wilde daardoor alle mensen uit hun toestand van zwakheid bevrijden. Hij wilde het hun weer mogelijk maken de vergoddelijking te bereiken.

Het was de mens Jezus in wie de goddelijke Liefde zelf Haar intrek nam - de Vader - die zijn kinderen wilde helpen, vrij te worden van de tegenstander om naar Hem terug te keren. Hij zond Zijn Zoon naar de aarde, een wezen, dat eveneens uit Zijn scheppende kracht was voortgekomen en dat een menselijk omhulsel betrekken moest om nu eerst voor de eeuwige Geest Gods tot vat te kunnen worden, die in deze menselijke vorm Zijn schepselen verlossing wilde brengen.

Weer blijft echter de vrije wil van de mens het doorslaggevende. Want nu moet ook deze zich voornamelijk voor de goddelijke Verlosser Jezus Christus uitspreken en Zijn verlossende hulp aannemen, wil hij het doel bereiken, de vereniging met God,

het kindschap Gods, dat een staat van hoogste volmaaktheid en van hoogste gelukzaligheid is. Al het gevallene kan dit hoogste niveau bereiken, omdat door het verlossingswerk van de mens Jezus het bewijs geleverd is, dat de wil van de mens weerstand kan bieden aan zijn tegenstander en doodsvijand, dat de kracht om te weerstaan de liefde is, die ieder mens in zich kan ontsteken.

En ieder mens hoeft slechts de bijstand van de goddelijke Verlosser te vragen om dan ook als overwinnaar van de dood te voorschijn te komen, om nu het leven te bereiken dat alleen in de vereniging met God te vinden is - en dat ook het vrij worden van Gods tegenstander bewijst, die zich steeds maar alleen inspant al het geestelijke in de diepte - in de toestand van dood zijn - te houden.

Verlossing betekent dus het vrij worden van hem die de dood in de wereld heeft gebracht, verlossing betekent het aannemen van de hulp van Jezus Christus, want zonder Hem is de mens verzwakt als gevolg van de oerzonde en de zonde van zijn stamouders, die pas gedelgd werden door de dood van Jezus Christus aan het kruis.

Amen

BD.7463

26 november 1959

Wie was in Adam belichaamd? (1)

Steeds worden jullie juist geleid door mijn geest en worden jullie gedachten binnengeleid in de waarheid. Deze belofte heb Ik jullie gedaan, en ze wordt vervuld, als jullie door Mij zelf door de geest onderwezen willen worden. Want mijn geest in jullie is een deel van Mij en is derhalve op de hoogte van alles, wat jullie willen weten.

In den beginne waren er alleen hoogst volmaakte geesten, want mijn onvermoeibare geest van liefde schiep hen allemaal tot eigen zaligmaking. Deze Geest van liefde verlangde naar beantwoording van Zijn liefde. Hij verlangde naar een wezen, dat gelijksoortig was aan Hem zelf, en dat te bezitten was de inleiding tot de scheppingsdaad, waarbij dit wezen als eerste van Mij uitging, met wie Ik voortaan alle zaligheden van het scheppen wilde delen, omdat het buitengewoon vreugdevol voor een volmaakt wezen is, steeds weer gelijksoortige wezens door zijn wil en zijn kracht te kunnen scheppen in alle heerlijkheid en voortdurende liefdesdrang, die nu juist in het scheppen tot uiting komt.

En mijn eerst-geschapen wezen, Lucifer of Lichtdrager, ervoer de lust van het scheppen op dezelfde wijze, en het was onmetelijk zalig. Ik liet hem de volledige vrijheid, want hij was Mij in diepste en reinste liefde toegedaan, en Ik beperkte zijn macht om te scheppen niet, omdat de kracht van mijn liefde dit eerst-geschapen wezen voortdurend doorstroomde en ook zijn wil volledig vrij was, maar die ook geheel in overeenstemming was met de mijne, omdat zijn liefde voor Mij straalde in de hoogste graad. Uit deze liefdeband konden derhalve alleen maar gelijksoortige, hoogst volmaakte wezens voortkomen. Wezens, die ware evenbeelden van Mij zelf waren, evenals de eerst-geschapen geest het ook in het begin is geweest.

Toen de verdeeldheid van zijn wil inzette, toen Lucifer volledig in het bezit van kracht en licht begon vergelijkingen te maken tussen hem en Mij, toen zijn liefde af en toe verflauwde en een zekere eigenliefde begon door te breken, nam ook het stralende van zijn wezen nu en dan af, en dit werkte ook door in de wezens, die desondanks door zijn wil - en dus door mijn doorstraling van kracht - geschapen werden, die eveneens nog in de hoogste volmaaktheid ontstonden, maar ook hun wil van tijd tot tijd verkeerd richtten, omdat deze (wil) volledig vrij was en bleef bij al deze wezens, die ons beider wil en kracht lieten ontstaan.

De wezens waren vanaf dat moment geaard naar hun maker, maar omdat de kracht van mijn liefde de oersubstantie was, waren ze ook weer goddelijk van aard; ze waren volmaakt, omdat uit Mij en mijn kracht niets onvolmaakts kon voortkomen, maar de vrije wil bij een volmaakt wezen behoort en deze zich in alle richtingen kon ontplooiën. Er kan dus niet gezegd worden, dat de wezens zich door aanpassing hadden moeten gelijk maken aan het wezen van hun verwekker, omdat de kracht uit Mij, die steeds deel had aan het scheppen, ook steeds de garantie was dat niets tweederangs naar de voor het eerst geschapen wezens vloeyde door de wil van de verwekker - omdat de vrije wil aan ieder wezen geschonken is en deze helemaal de eigen standvastigheid van het wezen vergde.

En deze vrije wil had tot gevolg, dat aan de val in de diepte ook wezens deelnamen, die als eerste van ons waren uitgegaan, wier lichtsterkte van de liefde het nooit had mogen toelaten, maar die hun vrije wil evenzo misbruikten als Lucifer, de Lichtdrager zelf, wiens prachtige wezen nooit ten val had mogen komen, omdat het de helderste kennis bezat. Daarom echter is zijn val nog meer te veroordelen, evenals de val van die eerste wezens - zoals echter omgekeerd ook de later geschapen wezens standhielden en zich van hem losmaakten, toen zij hun zelfbeslissingsrecht kenbaar mochten maken en kozen voor hun Heer.

En zo'n gevallen oergeest was Adam, wiens ziel aanspraak maakte op de belichaming als mens, vanwege zijn rijpheid, welke hem desondanks niet voor een herhaalde val behoed heeft - omdat wederom de vrije wil faalde - maar niet, omdat

hij te zwak zou zijn geweest voor de juiste beslissing. Hij wilde groter zijn dan God. Dat was zijn oerzonde, en het was de hernieuwde zonde in het paradijs. En Ik wilde voor mijzelf kinderen scheppen, die in Mij hun Vader zien en naar wier liefde Ik smachtte, omdat mijn onmetelijke liefde voortdurend naar beantwoording verlangt.

Deze liefde lag ten grondslag aan mijn gehele scheppingsdaad, de schepping van alle oergeesten en later ook de schepping van aards-materiële aard, omdat Ik nu eenmaal deze liefde verwerven wil, ook al duurt het eeuwig lange tijd. Steeds weer probeer Ik, de omvang en diepte van mijn liefde voor jullie mensen begrijpelijk te maken, maar zolang jullie niet zelf tot liefde geworden zijn, zolang jullie niet weer jullie zelf zo ontwikkelen, dat de kracht van mijn liefde jullie kan doorstromen zoals in het begin, zullen jullie mijn liefde niet ten diepste kunnen bevatten.

Maar jullie moeten weten, dat jullie bij machte zijn, mijn hart te beroeren, dat Ik al jullie verzoeken inwillig, dat Ik jullie de waarheid binnenleid en jullie licht schenk, omdat Ik weet, dat licht alleen zalig maakt, omdat het licht van de liefde uitgaat en jullie al mijn liefde bezitten, ook wanneer jullie haar niet kunnen voelen. Maar Ik geef jullie daarvan steeds weer bewijzen.

Amen

BD.7465

28 november 1959

Wie was in Adam belichaamd? (2)

In alle moeilijkheden kunt u tot Mij komen, hetzij aardse of geestelijke, wat u ook bedrukt, want Ik heb u lief en Ik wil u graag uw verzoeken vervullen. Mijn geest van eeuwigheid spoorde Mij aan om te scheppen. Mijn liefde was overgroot, mijn wijsheid onovertrefbaar en mijn macht zonder einde. De liefde echter was kracht die zich wilde doen gevoelen, die zich wilde uiten, die dingen wilde laten ontstaan waaraan Ik zelf weer mijn vreugde beleefde in overvloed.

Mijn liefde, die zich niet kon wegschenken, zocht een opnamevat waarin ze binnen kon stromen, dat wil zeggen: Ze vormde voor zich zelf het vat omdat er buiten Mij niets bestond wat mijn machtige stroom van liefde zou hebben kunnen opvangen en die zich daarbij overgelukkig zou hebben kunnen voelen. En dit vat plaatste Ik buiten Mij zelf als een gelijksoortig wezen, als mijn evenbeeld. Het kon niet anders dan dat dit wezen nu ook met dezelfde scheppende geest en scheppende wil vervuld was zoals Ik zelf, daar het anders geen "evenbeeld" van Mij geweest zou zijn. En Ik

wilde ook dat het wezen dezelfde gelukzaligheid gevoelde die het "scheppen" veroorzaakte en daarom kwamen uit de kracht van de liefde en wil van ons beiden talloze gelijksoortige wezens voort, een scheppingsdaad die u, mensen alleen maar kan worden aangeduid, maar niet in zijn gehele diepte duidelijk gemaakt.

Nu moet u echter een onderscheid maken tussen de schepselen van Mij die uit mijn kracht en zijn wil zijn voortgekomen - en het eerst geschapen wezen, dat mijn liefde alleen buiten Mij plaatste. Dit wezen, Lucifer, maakte aanspraak om als een God gelijk wezen te gelden, zolang, tot het viel.

Ik had het aan mijn zijde geplaatst en verlangde van het alleen de erkenning van Mij zelf, dat wil zeggen: de toegeving dat Ik het vanuit mijn kracht geschapen had; en het zou het gelukkigste wezen gebleven zijn, dat naast Mij zou hebben kunnen scheppen en werken als 'n waar evenbeeld, dat door mijn kracht geheel doorstraald werd, maar alleen juist door deze doorstraling van kracht van Mij afhankelijk was, een afhankelijkheid die dit wezen echter nooit zou hebben hoeven te merken bij gelijkgerichte wil en steeds even diepe liefde.

Het heeft mijn eis niet vervuld, het wilde Mij niet erkennen als Bron van kracht en viel derhalve naar beneden in de diepste diepte. Het trok ook een grote aanhang met zich mee omlaag, wezens die onze beider liefde en kracht en wil hadden doen ontstaan.

De weg die mijn eerst geschapen wezen neemt, staat hem geheel vrij. De weg van de door hem in de diepte getrokken wezens is onderworpen aan mijn wil, dat wil zeggen: Ik maakte voor dit wezenlijke dat gevallen was, een weg gereed waarover het weer kan en zal terugkomen naar Mij als hun Schepper van eeuwigheid, van wie het is uitgegaan. Deze zelfde weg, die Ik in mijn wijsheid voorzien had als succesvol zou ook Lucifer hebben kunnen gaan, maar als een volledig vrij wezen heb Ik hem eens geschapen en als een geheel vrij wezen moet hij de weg om terug te keren aanvaarden in vrije wil.

Hij was mijn evenbeeld, hij was niet afhankelijk van Mij omdat de liefde van mijn kant nooit een vermindering van kracht zou hebben toegelaten. Hij was mijn evenbeeld, wiens vrije wil Ik eerbiedigde, zelfs als hij nog zo verkeerd gericht is. Ik zal hem op geen enkele manier dwingen en Ik zal wachten tot hij vrijwillig zijn terugkeer naar Mij begint. Maar nog is hij er ver van verwijderd. En als er gezegd wordt: "Lucifer heeft zich in Adam geïncarneerd", dan is daarmee het duivelse, dat wat in Lucifer was, bedoeld, dat in alle wezens die gevallen zijn, aangetroffen werd.

Zijn duivelse gezindheid, dus alles wat tegen God gericht is, moet de belichaming als mens doormaken en zo moest ook Adam, dat wil zeggen: de in hem

belichaamde oergeest, met al zijn van nature boosaardige neigingen en aanleg zijn intrek nemen in de menselijke vorm, juist om van deze gezindheid van Lucifer los te komen, om zich weer geheel en al naar Mij te keren, die hij als mens ook kon onderkennen als zijn God en Schepper van eeuwigheid.

Ook Lucifer zou eerst de gang door de materie, door de gehele schepping hebben moeten gaan als er voor hem een menselijke vorm gereed zou zijn met het doel van een verdere ommekeer terug naar Mij. Want zijn nog geheel ongetemde geest zou iedere vorm met geweld verbreken, zoals dit ook het geval was toen hij bij wijze van proef de eerste vorm betrok. Ze bestond slechts uit zachte meegeevende materie, die de ongetemde geest van mijn eerst geschapen wezen niet zou hebben kunnen vasthouden, terwijl Adam's oergeest al zoveel rijper was geworden, dat hij zich in deze vorm tot op zekere hoogte behaaglijk voelde; en hij zou ook de verzoeken van Lucifer hebben kunnen weerstaan, die deze ondernam om de bijna aan het doel aangekomen, gevallen broeder weer voor zich te winnen. Lucifer was mijn tegenstander en hij is het nog en zal dit blijven, tot ook het laatste geestelijke dat door hem mee in de afgrond is getrokken, de terugweg naar Mij zal hebben aanvaard. Dan pas zal ook hij zich bezinnen en zich vrijwillig aan Mij overgeven, wat echter nog eeuwigheden duren zal, tot dit doel bereikt is.

Amen

BD.7881

28 april 1961

Kennisneming van het heilsplan van God

Dat Ik u mijn eeuwige heilsplan onthul, moet u de belangrijkheid van de tijd waarin u leeft, laten beseffen. In alle duidelijkheid doe Ik u een weten toekomen dat u inzicht verschaft in mijn besturen en werkzaam zijn, dat u uw levensdoel op aarde, de zin en het doel van de schepping, duidelijk maakt - een weten dat zo geweldig en omvangrijk is zoals u van menselijke kant uit niet zou kunnen worden aangeboden - een weten dat u alleen door het werkzaam zijn van mijn geest kan worden overgebracht. Ik breng een licht naar de aarde, dat uitermate helder straalt en dat het donker verjagen kan wanneer u, mensen u openstelt, als u onder de indruk raakt zodra Ik u aanspreek. En de reden om u dit ongewone weten toe te sturen is dat de mensen kort voor het einde staan.

Bent u nu in mijn heilsplan ingewijd, dan begrijpt u ook dat een verlossingsperiode een einde heeft en hebben moet, omdat u dan alles leert bezien vanuit dit gezichtspunt; dat het gevallen geestelijke de mogelijkheid moet worden gegeven, te

streven naar de weg die terugleidt naar Mij - hetzij de mens of ook het nog in de schepping gebonden geestelijke, dat in zijn oersubstantie als wezen van Mij uitging en als wezen ook in het vaderhuis terug moet keren. Kent u mijn heilsplan van eeuwigheid, dan bent u ook op de hoogte van de eindeloze ontwikkelingsgang die het gevallen moet afleggen om weer op te kunnen stijgen en dan denkt u ook vol erbarmen aan datgene, dat het stadium van mens nog niet bereikt heeft en in zijn onvrijheid lijdt, omdat het oorspronkelijk als iets geestelijks dat vrij was van Mij was uitgegaan.

En dan weet u ook dat het komt door de vrije wil van de mens, als hij faalt in zijn aardse leven en dat deze vrije wil bijgevolg zelf zijn lot veroorzaakt, dat hij de weg over de aarde onterecht aflegt wanneer hij de genade om als mens belichaamd te zijn, niet gebruikt. En dan zult u ook begrijpen dat dit geestelijke zelf zijn leven op aarde vergooit, en daarom een beëindigen van een verlossingsperiode alleen maar nog een daad van liefde van mijn kant is, die ook het geestelijke wil helpen op te stijgen, dat hevig verlangt naar de laatste omvorming om zich voorgoed te kunnen bevrijden door als mens de gang over de aarde te gaan.

En u, mensen in deze laatste tijd voor het einde, breng Ik op de hoogte van mijn heilsplan en dit is voor u een ongewone genade, omdat u nu makkelijker in staat bent te geloven aan een einde, als u de verbanden eenmaal goed hebt doorzien. Want ofschoon voor Mij duizend jaren gelijk zijn aan een dag, eens is toch de laatste dag gekomen die van eeuwigheid af is bepaald. En dan zal Ik de bokken van de schapen scheiden en zullen zij gered worden die Mij trouw zijn gebleven en blijven, geen enkele van dezen zal hoeven te vrezen als de aarde schudt en beeft, want hun leven is veilig gesteld tot in alle eeuwigheid.

Begrijp dus mijn woorden goed en twijfel niet aan Mij en mijn woord, dat u uit den hogen toeklinkt, dat u een naderend einde aankondigt en dat vervuld wordt omdat het waarheid is. U, die kennis neemt van mijn openbaringen, zult waarlijk makkelijk kunnen geloven, omdat u de hele samenhang weet. Want daarom heb Ik u mijn heilsplan geopenbaard, daarom is u een ongewoon weten toegezonden, dat u licht zou geven, opdat u zult kunnen geloven. U zult Mij niet kunnen overhalen mijn heilsplan niet door te voeren, u zult de dag van het einde niet meer tegen kunnen houden, omdat die sinds eeuwigheid is voorbeschikt. Maar ieder van u kan bij diegenen horen die Ik mijn bescherming heb beloofd wanneer ze Mij trouw blijven. U zult bij de weinigen die gerechtvaardigd zijn, behoren, die mijn arm zal beschermen, die Ik ophef van de aarde als het uur gekomen is dat voor alle scheppingen op, in en boven de aarde een einde betekent.

Want mijn macht is groot, mijn liefde zonder einde en ze gaat uit naar al het nog onverloste geestelijke. En mijn wijsheid ziet waarlijk ook de juiste tijd waarin een verandering nodig is, zal de positieve ontwikkelingen volgens mijn eeuwige

ordening verder gaan. En mijn liefde, wijsheid en macht zal steeds aan het werk zijn als het erom gaat al het gevallen geestelijke terug te voeren, dat huiswaarts moet keren in mijn vaderhuis.

Amen

BD.8252

26 augustus 1962

Het begrip van tijd voor de ontwikkeling van de aarde

Voor de ontwikkeling van de aarde zijn er eindeloze tijden nodig geweest. En of u, mensen uzelf daar ook een begrip van tijd voor zou willen scheppen, u zult niet zover kunnen terugdenken, omdat het uw bevattingsvermogen te boven gaat. Maar u moet altijd weten dat de afval van mijn wezens die door Mij geschapen zijn, zich over een even lange tijdruimte uitstrekte; dat echter het begrip tijd helemaal niet bruikbaar is voor dit langdurige ontwikkelingsstadium van de aarde, omdat alleen het ik-bewuste wezen dit begrip kent in de tijdspanne van zijn onvolmaaktheid, want ook voor het volmaakte wezen bestaat er geen tijdsbesef meer. Daarom zullen ook de mensen de afzonderlijke ontwikkelingsstadia van het scheppingswerk "aarde" steeds alleen maar kunnen schatten, maar nooit dichtbij de waarheid komen - of ze moeten het begrip "eeuwigheden" niet betwisten. Want de afval van Mij heeft eeuwigheden geduurd en dezelfde tijdruimte is vereist om het Mij ontrouw geworden geestelijke terug te voeren.

En als u, mensen nu bedenkt dat het niet lang meer duurt, dat u zich ook weer helemaal bij Mij aansluit - als u bedenkt dat u zelf deze eeuwigheden al achter u hebt en uw ontwikkelingsgang omhoog spoedig zult kunnen afsluiten met als resultaat een totaal vrijkomen uit de vorm - als u bedenkt dat uw afval van Mij eeuwigheden geleden heeft plaatsgevonden en u nu deze grote oerschuld zult kunnen aflossen en er bevrijd van kunt worden met de hulp van Jezus Christus - dan zou waarlijk alleen maar deze ene gedachte u bezig moeten houden: u innig aan de goddelijke Verlosser Jezus Christus over te geven en Hem te vragen dat Hij u van de kracht zal mogen voorzien de laatste vereniging met uw God en Vader tot stand te brengen, die u nu ook in Jezus Christus herkent en daarom u aan Hem overgeeft in liefde en deemoed om uw zonde van weleer van hoogmoed en liefdeloosheid ongedaan te maken.

Uw denken zal zich steeds maar binnen grenzen bewegen en daarom zult u het ook niet begrijpen kunnen, welke eindeloos lange tijden achter u liggen, omdat u gekluisterd was door mijn wil, die u aan de macht van mijn tegenstander onttrok,

opdat u zich positief zou kunnen ontwikkelen. En het kan u ook niet worden toegestaan terug te kijken op deze eindeloze weg, omdat het u dan niet meer mogelijk zou zijn in vrije wil de weg over de aarde voort te zetten, want de angst zou u alleen maar drijven volgens mijn wil te leven, maar dan zou u nooit meer volmaakt kunnen worden - hiertoe is de vrije wil 'n vereiste.

Bent u echter op de hoogte van de gang die uw ziel voor de belichaming als mens heeft afgelegd, dan zal ook uw verantwoordelijkheidsbesef sterker zijn. En dan hebben ook de onderzoeksresultaten van de mensen waarde die u een duizenden jaren durende ontwikkeling van de aarde en de aardbewoners menen te kunnen bewijzen en die u zelf tot nadenken moesten brengen hoe lang u zelf al over de aarde gaat, al is het ook niet als zelfbewust wezen. Maar u weet dan ook dat de gehele schepping iets wezenlijk geestelijks is en dit ook in zich draagt, dat zijn ontwikkelingsgang naar omhoog aflegt om eens weer tot datgene te worden wat het was in het allereerste begin: vrije, wezens met zelfbewustzijn, die in kracht en licht kunnen werken zoals dit hun roeping was, toen Ik hen uit de kracht van mijn liefde geschapen had.

Altijd kan echter alleen verlangd worden hieraan te geloven, want bewijzen laten zich niet geven, maar ook het geloof kan tot een overtuiging worden, wanneer de mens in zijn laatste stadium op deze aarde zich aan het Wezen van zijn God en Vader probeert gelijk te maken, als hij zich tot liefde veranderd en zich daardoor met Mij verbindt. Want zodra Ik bij hem aanwezig kan zijn, omdat Ik de Liefde zelf ben, zal hij ook overtuigd kunnen geloven en dan ook weten dat hij alleen om die reden over de aarde gaat, om na zijn eindeloze gang tevoren, zijn taak ten einde te brengen. En hij zal naar Mij streven met alle kracht en zodoende ook verenigd worden met Mij, zijn Vader van eeuwigheid en onuitsprekelijk gelukkig zijn.

Amen

BD.8397

30 januari 1963

Geestelijke toestand van de mensen voor de kruisdood - Boek der boeken

U mensen vraagt u vaak af waarom in het boek der boeken niet helder en duidelijk over mijn heilsplan van eeuwigheid melding wordt gemaakt zodat de mensen zouden kunnen weten wat aan hun menszijn ten grondslag ligt. En u trekt daarom ook de openbaringen in twijfel die u daarvan nauwkeurig kennis geven. U moet echter bedenken dat de geestelijke toestand van de mensen voor mijn geboorte

zulke kennis niet toeliet. Dat de mensen het niet hadden kunnen begrijpen, omdat mijn tegenstander voor mijn kruisdood nog de heerschappij bezat en deze nooit een licht zou hebben toegelaten. Veeleer werd de duisternis steeds dieper omdat weinig mensen een licht in zich ontstaken door een leven van liefde.

Weliswaar wisten ze van een God die hen geschapen had, maar ieder dieper inzicht ontbrak hun en eveneens welk verband er was tussen henzelf en hun God en Schepper. Ze wisten wel dat Ik van hen gehoorzaamheid vroeg tegenover mijn geboden, die hun ook werden overgebracht door verlichte mensen die Ik naar de aarde zond met het doel te onderrichten. En ze zouden ook, als ze volgens mijn geboden hun leven leidden, tot een lage graad van inzicht hebben kunnen komen. Nooit echter kon een weten over alles wat hun nog verborgen was, schools worden aangeleerd. Want het verstand zou het niet hebben kunnen bevatten en als gevolg van hun nog niet gedelgde oerzonde bezaten hun zielen geen grote rijpheid. Daarom werden ook de profeten meestal met tegenzin aangehoord, omdat de mensen zich in de genoegens van hun leven zouden hebben moeten beperken wanneer ze die profeten gehoor hadden geschonken.

Het waren altijd alleen maar uitzonderingen die het verlangen hadden gehoorzaam te zijn aan hun God en Schepper en Hem te dienen. En in enkele gevallen is aan dezen ook een weten geschonken dat ook werd opgetekend, maar niet bewaard bleef toen mijn tegenstander steeds sterker inwerkte op de mensen die zich kort voor mijn geboorte ook op een buitengewoon geestelijk dieptepunt bevonden en daarom ook niet meer in staat waren zo'n weten op te nemen.

Toen kwam Ik zelf naar de aarde en bracht een licht in deze ongewone duisternis. Maar ook alleen maar daar kon mijn licht schijnen waar mijn tegenstander zich niet kon handhaven, waar het verlangen om in de door God gewilde ordening te leven de mensen ook ertoe aanzette een leven in liefde te leiden. Dezen kon Ik al een klein licht schenken en hun over hun verhouding tot hun God en Schepper uitsluitel geven. Toch vonden ook deze leringen slechts van mens tot mens plaats, omdat Ik de graad van rijpheid van ieder afzonderlijk kende en verhinderde dat ook daaruit een schoolse kennis werd gemaakt, dat wel door middel van traditie had kunnen worden overgedragen, dat echter onbegrijpelijk gebleven zou zijn voor ieder die in zichzelf geen licht ontstak door de liefde.

Door mijn werk van verlossing was nu de oerzonde gedelgd. En nu kon dus ook mijn geest werkzaam zijn in de mens die dit toeliet door werken van liefde. Want ook nu leerde Ik dat liefde het voornaamste is. Wie dit gebod nakwam, werd ook door mijn geest onderricht en hij verkreeg het weten dat voor hem nodig was om het doel van zijn aardse leven te vervullen. En daar gaat het om, wat u nodig hebt opdat uw ziel tot volledige ontwikkeling komt. De arbeid aan de ziel is het voornaamste en alles wat u daartoe aanzet zal de geest uit Mij u doen toekomen. En

wie een groot verlangen heeft in diepere wijsheden door te dringen, hem zal ook de verwezenlijking ervan ten deel vallen.

Daar echter slechts weinig mensen hun geest in zich tot leven wekken, zou een traditioneel overgedragen weten diegenen alleen maar in verwarring brengen zolang hun geest nog niet gewekt is. En daarom is zo'n weten ook niet opgetekend in mijn opdracht, want eenieder zou daartoe kunnen komen die het ernst zou zijn tot mijn heilsplan door te dringen. Maar voor het merendeel van de mensen die onverschillig door het leven gaan en genoeg nemen met het geestelijke goed dat hun schools werd bijgebracht, zou het nooit een zegen zijn wanneer alle samenhang duidelijk verklaard zou worden, want het zijn zeer diepe geestelijke beweegredenen, die zelf het verstand niet vatten kan, integendeel, die een gewekte geest vereisen om begrepen te worden.

Geen mens wordt het juiste inzicht geweigerd die daar ernstig naar streeft, wat echter ook het naleven van mijn wil vraagt, die aan alle mensen werd geopenbaard en waarvan ook alle mensen op de hoogte zijn, omdat hun ook de innerlijke stem, de stem van het geweten, zegt wat ze moeten doen of laten. En daar het mijn tegenstander steeds alleen daarom te doen is duisternis te verbreiden en tegen elk licht te strijden, zal hij ook steeds proberen de mensen zo te beïnvloeden dat ze zelf elke innerlijke helderheid verhinderen. En hij zal de mensen ook een misvormde voorstelling van de waarheid geven, zodat hun elk begrijpen ontbreekt van een weten dat tot diep in mijn scheppingsplan reikt - en dit begrijpen juist een gewekte geest vereist.

Dat wat het boek der boeken aan inhoud bevat, is volop voldoende om de ziel van de mens te voltooien wanneer alles maar ter harte wordt genomen. Maar ook deze inhoud is voor de meeste mensen onbegrijpelijk, want steeds blijven de letters dood zolang ze niet met een gewekte geest gelezen word. En zo gaat het ook met elk weten dat door openbaringen steeds weer naar de aarde wordt gebracht en zuivere waarheid is. Het zal ook alleen juist worden begrepen en in praktijk worden gebracht door een mens die bereid is liefde te geven, wiens geest gewekt is. En deze zal dan ook kunnen doordringen tot de diepste geheimen en ook mijn heilsplan van eeuwigheid begrijpen.

Amen

BD.8675

16 november 1963

Vraag: Wat echter als Adam niet gevallen zou zijn?

Ik wil dat u vragen stelt opdat Ik u overeenkomstig de waarheid kan onderrichten, want Ik leg u deze vragen in het hart omdat Ik weet waar het u nog aan ontbreekt en Ik u het licht wil schenken. Alle geestelijke samenhang tot in de kleinste bijzonderheden te begrijpen zal voor u mensen niet mogelijk zijn zolang u nog niet volmaakt bent - dat Ik u geheel doorstromen kan met het licht van mijn liefde, dat u dan ook het helderste inzicht verzekert. Maar ook eerder al kan Ik u uitsluitel geven naar de mate van uw bevattingsvermogen, zodat u niet in verkeerde denkwijzen terecht hoeft te komen en toegankelijk bent voor dwaalleren.

De schuld van de van Mij afgevallen wezens was onmetelijk groot. Ze bestond echter voornamelijk daarin dat die wezens Mij niet meer erkennen wilden, ondanks hun staat van licht die hun ook duidelijk maakte waar hun herkomst lag. Ze zondigden tegen Mij ondanks beter weten. Toch was mijn liefde voor hen zo groot dat Ik de terugkeer van hen naar Mij afhankelijk stelde van de volledige erkenning van Mij zelf en van het toegeven van hun schuld, zich tegen Mij als hun God en Vader misdragen te hebben. Steeds echter moet benadrukt worden dat mijn tegenstander de wezens ten gevolge van hun afval, in bezit had genomen en dat ze te zwak waren zich uit eigen macht te bevrijden. Alleen de liefde kan hun de kracht verschaffen zich van hem te bevrijden, liefde was het enige waartegen de tegenstander machteloos was, alleen liefde kon hem overwinnen. Van de liefde hadden de wezens vrijwillig afstand gedaan, ze werden de aanstraling van mijn liefde af en waren daarom geheel aan de tegenstander overgeleverd. Ik echter gaf de eerste mensen de mogelijkheid weer liefde van Mij aan te nemen. Ik voorzag hen van alle talenten en vermogens en ze konden zich de hele wereld onderdanig maken. Ik bood hun een onbeperkte mate van liefde aan, die ze alleen maar hoefden te beantwoorden door mijn niet zware gebod te vervullen. De beantwoording van mijn liefde van hun kant zou hun wederom een hoeveelheid kracht hebben opgeleverd, zodat het hun licht gevallen zou zijn de tegenstander weerstand te bieden, zich uit zijn keten te bevrijden. Ze zouden ook door het vervullen van mijn wil hun vroegere zonde hebben bekend. Ze zouden weer in mijn wil zijn binnengegaan en ieder wezen dat na hen als mens over de aarde ging, zou eveneens zo gehandeld hebben.

En zo zou de mensheid in korte tijd berouwvol naar Mij zijn teruggekeerd, want de kracht die in Adam door zijn ware liefde aanwezig was, zou zijn overgedragen op al zijn nakomelingen. En de volledige vergeestelijking van de eens gevallen wezens zou snel zijn verlopen, juist omdat de eerste mensen hun grote oerschuld erkend zouden hebben en ze door innige liefde tot Mij snel hadden afgelost. Want een zonde tegen de liefde, een zonde tegen Mij zelf, kan alleen weer door liefde worden uitgewist. En waarlijk, wat Ik de eerste mensen schonk toen ze de aarde in bezit namen, zou hun liefde hebben moeten doen oplaaien tot de meest helle gloed, want Ik verlangde als genoegdoening slechts liefde, die Mij daarna, omdat Adam en het menselijk geslacht gefaald hadden, de mens Jezus in deze mate betoonde dat Hij

daardoor de grote schuld teniet heeft gedaan. Alleen de liefde kon van die schuld bevrijden. De eerste mensen zouden de liefde waarlijk hebben kunnen opbrengen, want de hen omringende schepping bood hun onvergelykelijke heerlijkheden die ze na de smartelijke toestand van gebondenheid als gelukzaligheid ondervonden en deze gelukzaligheid zou in hen ook een goddelijke liefde hebben kunnen teweegbrengen, een liefde die steeds maar danken en loven moest en tot inniger overgave aan Mij kon aansporen.

Maar om hun wil te beproeven, die eens verkeerd werd gebruikt, moest Ik ook mijn tegenstander het recht toestaan om om zijn aanhang te strijden gedurende het leven op aarde. En om de mensen het grote gevaar van een hernieuwde overtreding tegen Mij te tonen, gaf Ik hun slechts een licht gebod dat ze konden nakomen en moesten nakomen, als hun liefde tot Mij inderdaad die graad bereikt zou hebben die de volledige overgave aan Mij garandeerde, die de tegenstander geheel van zijn macht beroofd zou hebben. Ook hij probeerde alles om de eerste mensen ten val te brengen en zo stelde hij tegenover mijn lichte gebod een toezegging die echter, omdat hij mijn tegenstander was, uit een leugen bestond en hij de mensen tot een verkeerde liefde aanzette. Hij beloofde hun dat ze "aan God gelijk" zouden zijn, als ze mijn gebod overtraden. Hij stelde Mij dus als een leugenaar voor, die hun de dood aanzegde zodra ze mijn gebod overtraden. En de mensen geloofden hem, niet Mij. En dat was de zware zonde die opnieuw werd begaan, die ook alle nakomelingen in een staat van zwakte verplaatste, zodat zij zich niet meer uit eigen kracht konden vrijmaken van de tegenstander. En dit vereiste dan het verlossingswerk van Jezus Christus, wilde de mens eens redding gebracht worden uit de diepste nood.

Steeds weer leg Ik de nadruk op dit ene, dat alleen de liefde van die grote schuld kon bevrijden en dat het Adam wel mogelijk zou zijn geweest Mij deze liefde te bewijzen, dat echter door zijn val en na zijn val geen wezen in staat was een zodanige liefde op te brengen die het delgen van de grote oerschuld garandeerde en dat daarom het liefdevolle werk van de verlossing moest worden volbracht door Mij zelf, Die in de mens Jezus zichtbaar werd.

De mens Jezus was dus vol van goddelijke liefde en Hij onderging in Zijn liefde de offerdood aan het kruis omdat zonder dit werk van verlossing geen mens meer naar Mij zou hebben kunnen terugkeren, omdat mijn tegenstander geen ziel meer vrijlaat en ze zelf te zwak is om zich van hem te bevrijden. En omdat Ik ook van eeuwigheid af op de hoogte was van dit falen van de eerste mensen, heeft Jezus, de eniggeboren Zoon van God, zich ook voor dit werk van verlossing aangeboden. En Hij heeft het volbracht omdat Zijn liefde voor Mij en voor alle ongelukkigen enorm groot was.

Amen

BD.8770

4 maart 1964

Er zijn eeuwichheden nodig geweest voor het scheppingsproces

Het scheppingsproces was geen daad van een ogenblik, ofschoon Mij daar waarlijk de macht niet toe ontbrak. Het doel van de schepping zou echter niet gehaald zijn omdat dit proces een langzame ontwikkeling vanuit de diepte naar omhoog moest waarborgen en zich daarom over eindeloze tijden uitstreckte. En het moet u mensen daarom ook begrijpelijk zijn, dat de voorstelling ervan in de schrift, in het boek van de vaderen, u deze scheppingsdaad in beelden weergeeft, omdat mensen die het nog aan dieper inzicht ontbreekt, niet in staat zouden zijn de juiste ontwikkelingsgang te begrijpen en zij alleen daarover onderricht moeten worden dat de schepping eens uit mijn hand is voortgekomen, dat ze het werk van mijn wil en mijn macht was en is.

Wie probeert dieper door te dringen, zal ook tot een dieper inzicht komen. En het is voorlopig alleen nodig te weten dat er een Macht is die alles liet ontstaan wat de mens om zich heen ziet - en ook scheppingen die hij niet kan zien. Want voordat hem de diepere samenhang verklaard kan worden, moet hij op de hoogte zijn van het allereerste begin van datgene, wat uit Mij als liefdeskracht werd uitgestraald als zelfstandige wezens. En hij moet kennis hebben van de afval van deze wezens en de grote oerzonde waarmee nu deze wezens belast waren. Dan pas kan hem ook het ontstaan van de schepping en het proces van terugvoeren door deze schepping verklaard worden. Wie echter nu nog een niet ontwaakte geest heeft, die houdt aan dode letters vast. En hij zal nooit duidelijkheid verkrijgen, omdat hij ook niet voor onderrichtingen van geestelijk ontwaakte mensen ontvankelijk is.

Elk scheppingswerk had eendeloos lange tijden nodig voor de eerste voorontwikkeling, wat echter steeds het geestelijke betreft dat in een scheppingswerk een hogere trede moet bereiken. Het was zo diep gevallen dat het ook eeuwichheden nodig had om weer hogerop te geraken in de scheppingen van de meest uiteenlopende aard, vanuit de primitiefste vorm naar prachtig gevormde werken, ontstaan door mijn wil om dat geestelijke op te nemen en het de weg omhoog mogelijk te maken. En zo was ook het scheppingswerk "aarde" in het begin slechts een opeenhoping van de meest onrijpe geesten, wier substanties zich langzaam verdichtten tot een vorm, een massa die nog geen vaste materie genoemd kon worden, maar als basiselementen waren te beschouwen, zonder vorm, maar met een enorme werking van kracht, want ze bevatten het geheel ongetemde geestelijke. Maar mijn wijsheid verdeelde alles in juiste mate en gebruikte elk element voor mijn scheppend werkzaam zijn, zodat er afzonderlijke vormen

tevoorschijn kwamen die hun bestemming, gebonden aan het doel, moesten nakomen en dus zo de langzame opbouw van zichtbare scheppingswerken begon, die zich over eindeloos lange tijden uitstrekten, tot dan de aarde al een plantengroei kon laten zien en er steeds meer rijp geworden geestelijks in die scheppingen kon verblijven, dat de positieve ontwikkelingsgang nu aflegde in die plantenwereld. En nu volgden de eerste levende wezens. Scheppingen die al een activiteit, al is het ook nog zo'n geringe, konden verrichten, die hun volgens de natuurwet was opgedragen.

En weer vergingen er eindeloze tijden vanaf de ontwikkeling van deze nietige levende wezentjes tot de dierenwereld, die steeds grotere en sterkere vormen behelsde, waarin reeds veel van het bijeengebrachte geestelijke zich verenigd had om weer de taak te vervullen: de aarde bruikbaar te maken voor de laatste kroon op het werk van de goddelijke schepping. Voor de mens, die al die voorstadia had moeten doorlopen en van wie nu zijn ziel is samengesteld uit al die partikeltjes die eens deel uitmaakten van een gevallen oer-geest en uiteengevallen door alle scheppingswerken moesten gaan om zich op deze manier weer langzaam positief te ontwikkelen.

En bijgevolg kon de mens niet geschapen zijn bij de "schepping van de aarde" - zoals alle scheppingswerken niet het werk van een ogenblik mijnerzijds geweest zijn, juist omdat de langzame opwaartse ontwikkeling eraan vooraf moest gaan, daar anders het hele scheppingswerk zin- en doelloos geweest zou zijn. Want het was niet omwille van Mij zelf, maar ter wille van mijn gevallen schepselen ontstaan en het moest dus ook een doel vervullen: dit gevallene naar Mij terug te voeren. En toch was elk scheppingswerk mijn gedachte die Ik buiten Mij plaatste, die steeds dan verwezenlijkt werd wanneer er een nieuwe vorm voor het geestelijke nodig was dat een bepaalde graad van rijpheid bereikt had om de ontwikkelingsgang voort te kunnen zetten. En zo zijn dus de verschillende scheppingen periode gewijs ontstaan. De plantenwereld was pas dan nodig, toen de wereld van de gesteenten wat van het geestelijke vrijgaf dat nu een nieuwe andere vorm nodig had in een minder zwaar omhulsel. En evenzo ontstonden de kleine en kleinste levende wezens aansluitend op de schepping van de plantenwereld.

En Ik alleen wist wanneer het ene na het andere nodig was. En Ik wist ook hoe lang de grotere levende wezens, de dieren van laag tot aan het niveau van de pre-adamieten, tijd nodig hadden om de zielensubstanties die in hen belichaamd waren, rijp te laten worden. En zo wist Ik ook wanneer de tijd gekomen was dat van het geestelijke wezen zijn aparte deeltjes bijeen waren gekomen om zich als ziel in de laatste vorm te kunnen belichamen. En toen bracht Ik wederom een scheppingswerk voort - de mens, die zo vernuftig van aard is dat een rijp worden tot aan zijn laatste voltooiing in deze uiterlijke vorm mogelijk is. En ook deze schepping van de mens ligt eindeloze tijden achter u, die u mensen niet vermogen vast

te stellen, want uw begrip van tijd is nog begrensd. Mijn werk van het terugvoeren duurt echter al eeuwigheden. En ofschoon er vóór de mens eeuwige tijden zijn verlopen, voordat de aarde zo ver was met al haar scheppingswerken dat de mens haar nu in bezit kon nemen ten gunste van zijn rijper worden, is toch ook dit tijdstip al lang geleden omdat zich periode gewijs steeds weer grote omwentelingen en veranderingen op de aarde voltrekken, die een berekening van de duur van het bestaan van de aarde en dat van de mensen onmogelijk maken.

Maar zoveel is zeker, dat u mensen in mijn heilsplan van eeuwigheid pas dan een juist inzicht zult kunnen verkrijgen, wanneer u zelf de daarbij behorende graad van licht bereikt hebt. Want eerder kunt u zich niet boven uw verstandelijk denken uit, tijden voorstellen waarop het begrip "eeuwigheden" kan worden toegepast. En zolang als uw geest nog niet gewekt is, moet u door middel van beelden iets begrijpelijk worden gemaakt. Pas voor de ontwaakte geest is het mogelijk dieper te schouwen, maar ook de laatste wijsheden zal hij pas kunnen bevatten als hij het lichtrijk betreden heeft, als hem alles kan worden onthuld, omdat hem dan ook alles begrijpelijk zal zijn.

Amen

BD.8819

24 juni 1964

Wie gelooft er aan de lange ontwikkelingsgang als wezen over de aarde?

Sedert uw afval van Mij zijn aeonen jaren voorbijgegaan, een tijdsbegrip dat voor u onvoorstelbaar is, dat u echter nu zou kunnen beëindigen, als u de wil hebt, uiteindelijk bij Mij aan te komen. In allerkleinste partikeltjes opgelost, legde u deze weg af en tevoren moesten voor u al die scheppingen ontstaan waarvoor oneindige tijden nodig waren, tot de voormalige oergeest weer samengevoegd was zoals die van Mij is uitgegaan. Iedere fase van uw ontwikkeling bracht weer ontelbare voorstadia met zich mee, er kon geen fase worden overgeslagen, iedere bloem, ieder dier, moest doorlopen worden, want u zou niets kunnen zien wat niet in uw ziel al gestalte heeft gekregen.

Maar wie gelooft dat? Wie gelooft dat u een eindeloos lange tijd voor uw bestaan als mens hebt afgelegd en wie trekt daaruit de consequenties: op de laatste etappe van uw terugkeer in het vaderhuis, Mij de gehele wil te offeren en eindelijk de lange tijd van zijn ontwikkeling te beëindigen? Wel zou u dit alles kunnen geloven, dan echter zult u er alles aan doen om nu de afsluiting - het vrij worden uit de vorm

- te bereiken. Doch wie kan u het tegendeel bewijzen van datgene, wat u rechtstreeks van Mij verneemt? Wie kan de zin en het doel van het aardse leven anders verklaren? En waarom schenkt u hem geloof, die het leven als doel in zichzelf doet voorkomen?

Omdat een geestelijke duisternis u omhult, die het werk is van mijn tegenstander, die u tot uw afval van Mij heeft aangezet. En deze geestelijke duisternis kan alleen worden opgeheven doordat Ik u een juiste verklaring geef, maar het aan u moet overlaten of u haar aanneemt om uw vrije wil te eerbiedigen. En als Ik u voor de geest stel dat u weer gekluisterd wordt in de vaste materie, als Ik u daarvoor waarschuwen u aanspoor u te willen bevrijden uit de laatste keten, dan moet dit u toch mijn liefde voor u bewijzen, die u terug wil winnen. U echter gelooft dit niet. U gelooft veelmeer aan een totaal vergaan na uw lichamelijke dood. U zult vergaan, maar niet naar uw geestelijke substantie, maar ieder bewustzijn wordt weer van u afgenomen, u zelf echter gaat weer de smartelijke weg omhoog van ontwikkeling.

O, als u toch zou willen geloven, als u toch zou willen inzien dat u onvergankelijk bent en alles weer daar wordt heen geplaatst, waar het volgens de toestand van rijpheid behoort te zijn; dat u zich zou kunnen vrijmaken van elke materiële vorm en eindelijk - na eindeloos lange tijd - weer terug zal kunnen keren in uw vaderhuis; dat u allen in de korte tijd van uw aardse leven de wil op zult moeten brengen om de laatste afvalstoffen van uw ziel kwijt te raken. Dan zult u waarlijk niets onbeproefd laten, want de heerlijkheden die u wachten in het rijk hierna zijn onvergankelijk.

Waar haalt u echter de zekerheid vandaan dat met dit leven alles is afgelopen? Wie kan u daarvoor een bewijs leveren? U plaatst verstandelijk denken tegenover mijn openbaringen. Uw verstand is echter aan de invloed van mijn tegenstander onderworpen zodra uw wil niet op Mij gericht is. En vandaar ook die grote geestelijke duisternis, want hij wil u in geestelijke duisternis houden om u de weg naar Mij niet te laten vinden.

En Ik kan alleen door ongewone gebeurtenissen indruk op u maken, waardoor u mede schade berokkend wordt. En gezegend hij die dan nog tot het geloof aan Mij komt, gezegend hij die ernaar verlangt in de waarheid onderwezen te worden. Ik zal me aan hem openbaren en hem helpen tot inzicht te komen. Want Ik heb medelijden met al mijn schepselen die zich zouden kunnen bevrijden van hun ketenen en die de tegenstander nog niet loslaat, omdat ze een te zwakke wil hebben en zichzelf niet bevrijden kunnen zonder de toevoer van kracht uit Mij, die Ik hun echter niet kan doen toekomen zolang hun wil nog van Mij is afgewend.

Amen

BD.8919

28 januari 1965

Wat is de wereld?

De wereld met al haar scheppingen kunt u zo bezien als het rijk dat aan mijn tegenstander behoort, want het bevat al het gevallen, alleen - dat hem het geestelijke ontrukkt is in de tijd, daar dit de ene vorm na de andere betreft. En toch is de wereld door mijn liefde, wijsheid en macht geschapen en mijn tegenstander heeft daar geen deel aan gehad. Iedere macht over zijn wereld is hem ontnomen ofschoon ze hem toebehoort. En ze is in alle schoonheid ontstaan, ze draagt de wonderlijkste scheppingen van allerlei soort in zich; mijn liefde, wijsheid en macht is overal te herkennen. En ofschoon Ik het geestelijke dat aan Mij weerspanning is, in deze scheppingen gekluisterd heb, was de schepping voor Mij toch een daad die gelukkig maakte, die 'n werkzaam worden van de eens door Mij uitgestraalde kracht weer mogelijk maakte, want de als wezens buiten Mij geplaatste kracht had haar werkzaamheid geweigerd en was, door de kracht van de liefde af te wijzen. er ook niet toe instaat. En deze kracht gaf Ik nu weer een bestemming. Ik liet een wereld ontstaan met al haar scheppingen, die niet te tellen zijn waaraan echter ook de wezens die Mij trouw bleven, hebben deelgenomen. Want ook zij hadden scheppingsmacht. Zij kenden mijn gedachten, mijn heilsplan en ervoeren het werken met Mij als overgrote gelukzaligheid. En hun liefde ging uit naar hun gevallen broeders, die ze wilden helpen om op te stijgen uit de diepte.

Dat er voor dit proces eindeloze tijden nodig waren als dit met menselijke ogen wordt bekeken, stoorde hen niet want ze waren volmaakt en daarom ontbrak hun ieder besef van tijd. En ook voor het stadium mens bestond er geen besef van tijd. Dit zette pas in toen de mens als wezen met zelfbewustzijn de schepping binnentrad en dit tijds- en ruimtebesef niet meer verliezen zal tot hij weer volmaakt geworden is.

En dit idee van tijd is in alle scheppingen te herkennen, iedere vorm, zowel in de wereld van de gesteenten als in het planten- en dierenrijk, staat steeds een vastgestelde tijdsduur ter beschikking en daardoor is dus de positieve ontwikkeling steeds van bepaalde periodes afhankelijk, die dus ook de voortdurende verandering verklaren die in de natuur altijd weer te zien is en die dan ook de steeds weer voorkomende terugkeer van de jaargetijden bepaalt - van voorjaar, zomer, herfst en winter. Alles is in onovertreffelijke wijsheid in zijn werk gegaan, die altijd en eeuwig onveranderd blijft zolang de schepping bestaat, want alles voltrekt zich volgens goddelijke wet. En wederom gelden voor de verschillende werelden en wezens ook verschillende wetten, maar elke ervan begunstigt de positieve

ontwikkeling en elke houdt ook rekening met de reeds bereikte graad van rijpheid. Daarom bezie Ik mijn schepping met welgevallen omdat Ik daarin niet het gevallene zie, maar de middelen om het gevallene te helpen opstijgen en Ik al deze middelen als vol van liefde en wijsheid inzie, die eens de terugkeer van het gevallene naar Mij zullen bewerkstelligen.

En u mensen kunt u in mijn schepping verblijden, want ze biedt u wonderwerken die u zelf niet in staat bent tot stand te brengen. U kunt steeds weer opmerken en verwonderd staan, maar u gaat achteloos voorbij aan wat voor u getuigt van de wijsheid, liefde en macht van uw Schepper. En toch is deze hele wereld alleen ter wille van u allen ontstaan en u bent er de kroon van, u bent het eens gevallene dat zich bevindt op het laatste korte stuk van de terugweg. Alles wat u om u heen ziet, was u behulpzaam om deze graad te bereiken, alleen - dat u al deze vormen al overwonnen hebt. Maar in het laatste stadium als mens heeft ook mijn tegenstander weer macht over u, die Ik hem niet kan afnemen, maar die u hem zelf ontrukken kunt als uw wil op Mij gericht is. En weer staan alle lichtwezens u bij om u te ondersteunen in de strijd tegen hem, want zij allen willen dat u vrij wordt van hem die alleen aanleiding is geweest dat de aardse wereld ontstaan is, omdat hij u naar beneden, de diepte in, trok. U echter moet zelf beslissen bij welke heer u zich wil aansluiten en deze beslissing alleen bepaalt uw lot in de eeuwigheid.

Amen

BD.8943

25 februari 1965

De mens is geen "toevalsproduct" van een scheppende macht

De mens met al zijn ondeugden, fouten en gebreken is makkelijk geneigd te geloven dat hij zo door God geschapen is - tenminste, als hij nog gelooft uit Hem te zijn voortgekomen. Maar deze schepper zou iedere liefde en wijsheid moeten worden ontzegd bij Zijn beweegreden die Hem er toe bracht wezens te scheppen, en dan zou ieder mens slechts het product zijn van een wezen dat dus zelf onvolmaakt was, dat vanuit een gril de mens schiep, maar aan wie nooit de hoogste volmaaktheid zou kunnen worden toegekend.

Wie dus ooit zo'n gedachte kan koesteren, die is nog helemaal zonder licht. Hij vormt van de Schepper en van hemzelf een totaal vals begrip, want het bestaan als mens is maar een stadium van een oneindig lang ontwikkelingsproces. Het is echter tegelijkertijd ook het voornaamste stadium, want gedurende deze tijd neemt het

wezen nu als mens de laatste wilsbeslissing - om dan ook weer zijn oertoestand, waarin het eens geschapen is, te kunnen bereiken.

U allen moet weten, dat uw herkomst uit het hoogst volmaakte Wezen eveneens een staat is geweest van hoogste volmaaktheid, en dat u nu in een toestand bent die u uzelf geschapen hebt, die dus niet het werk van uw Schepper van eeuwigheid is geweest. U allen moet weten dat het maar een tussentijdse situatie is die u zelf veroorzaakte door het verkeerd richten van uw wil. Deze toestand zou u echter weer kunnen veranderen in uw oorspronkelijke staat, als uw wil eveneens daartoe bereid zou zijn.

Daarom moet u strijden tegen al uw ondeugden en fouten. U moet proberen uzelf te veranderen en u een toestand scheppen waarin u alle fouten in deugden omzet, waarin u, vanuit een houding die helemaal tegen God gericht is, een verandering realiseert die u in Zijn nabijheid plaatst en u weer de oorspronkelijke staat nadert waarin u eens uit Hem bent voortgekomen.

U kunt nooit het "er zijn" als mens als een afgesloten leven beschouwen. U zou altijd moeten weten dat er een "eerder" geweest is en dat er ook een "hierna" is. Dat u echter in uw bestaan als mens een beslissing moet nemen of u vrij wilt zijn van iedere vorm, of dat u weer terugvalt in een stadium dat u al sinds lang overwonnen had. Maar geloof niet dat u "toevalsproducten" bent van een scheppende macht, die uit willekeur wezens buiten zich plaatste die min of meer met gebreken en ondeugden van allerlei aard behept zijn. Geloof dat aan deze Scheppingsmacht liefde en wijsheid moet worden toegekend en dat Zij u schiep met de bedoeling om zichzelf, dat wil zeggen: Haar liefde in de geschapen wezens te kunnen laten binnenstralen. Wat evenwel die wezens zelf verhinderd hebben, dat zij dus deze liefde afwezen en daardoor in het tegendeel veranderden, in die wezens die u nu als mens bent - maar altijd met het doel weer uw vroegere hoedanigheid te verwerven.

Beschouw dus uw tijd op aarde alleen maar als een doortocht. Beschouw ze als een in het goddelijk plan voorziene terugvoering tot uw eigenlijke staat, daar u eens hoogst volmaakt uit de Scheppingsmacht bent voortgekomen. En weet dat u in het aardse leven alle moeite moet doen om tegen alle ondeugden te vechten die u beletten weer de vereniging met uw Schepper van eeuwigheid, die uw Vader wil zijn, aan te gaan, dat u echter oneindig zalig zult zijn als deze omkeer u gelukt. Als u de verandering tot liefde mogelijk maakt en u daardoor de liefdestraal van uw Vader weer mag opvangen die u deze zaligheid bereidt. Want dat is alleen uw doel, weer te worden wat u in het allereerste begin was, een in hoogste volmaaktheid staand wezen, zoals u eens uit God bent voortgekomen.

Amen

BD.9006

2 juli 1965

Waarom moeten wij boeten voor de zonde van Adam?

Al uw vragen missen grond, zodra u de zuivere waarheid wordt gegeven, want deze is erg makkelijk te begrijpen wanneer ze u maar op de juiste wijze wordt aangeboden. U weet dat de afval van Mij plaats vond in de staat van het helderste inzicht. Dus waren ook alle wezens even verantwoordelijk voor hun afval. Ze waren niet door de wil van de tegenstander gedwongen tegen Mij in opstand te komen, veeleer was het een eigen aangelegenheid van ieder persoonlijk. Het was de vrije wil, die hen zondig liet worden, die dus ten tijde van de afval nog niet verzwakt was door mijn tegenstander, die, omdat ze het zelfbeschikkingsrecht bezaten, nog vrij kon beslissen en dus bewust voor de tegenstander koos.

Nu echter had deze macht over zijn aanhang en die macht ontrukte Ik hem doordat Ik de schepping liet ontstaan, om er voor te zorgen dat de kracht die door de afval niet meer in staat was werkzaam te zijn, op een andere manier kon werken. Dus nu had de tegenstander niets gewonnen door zijn aanhang en, hij mocht pas dan weer zijn macht laten gelden, als het wezen in het stadium als mens het zelfbewustzijn weer verkregen had. En dit recht moest Ik hem laten, om welke reden hij dit nu ook op deze wezens kon beproeven.

En hij heeft het ook gedaan met alle list en gemeenheid. Hij verstond de kunst de eerste mensen weer het geloof in mijn woord te ontnemen, dat hun een eeuwig leven beloofde wanneer ze aan mijn lichte gebod gevolg gaven. In deze mens Adam was nu een buitengewoon sterke geest belichaamd, wiens val de tegenstander met gemak weer bewerkstelligde. Lag het nu niet voor de hand dat geen geest hem zou hebben weerstaan die in dezelfde verleidingskunsten van mijn tegenstander zou zijn beland?

Dus het gaat er niet om dat de nakomelingen voor de zonde van de eerste mensen moeten boeten, maar het gaat daarom dat Ik - wanneer de eerste mens uit liefde voor Mij aan deze verzoeking weerstand zou hebben geboden - uit barmhartigheid hetzelfde gedaan zou hebben wat later de mens Jezus deed, dat Hij het werk van verzoening volbracht uit liefde, dat Ik genoeg zou hebben genomen met de sterkte van de weerstand van een mens die zich aan Mij overgaf en de aanstraling van Mij uit weer mogelijk maakte. En ter wille van diens liefde zou Ik de schuld in het zand hebben geschreven en voor allen zou de weg over de aarde als mens alleen hebben gediend om de liefde tot Mij, tot de hoogste gloed te ontplooien. Zo echter heeft mijn tegenstander zijn macht over de eerste mensen bewezen en zich dus ook

niet het recht laten afnemen nu bij iedere mens zijn verleidingskunsten aan te wenden, wat Ik hem ook niet kan ontnemen als gevolg van het feit, dat de wezens hem eens vrijwillig in de diepte volgden.

U kunt dus niet zeggen, dat deze mensen nu moeten boeten voor de zonde van hun voorvaderen, veeleer stond het ieder mens steeds vrij, zich waar te maken bij verzoeken. En hij zal daartoe ook van Mij uit de kracht ontvangen, want deze wil zegen Ik en Ik zal zo iemand nooit aan mijn tegenstander overlaten. Maar de eerste mensen konden hun nakomelingen een makkelijkere weg over de aarde verschaffen. Doch omdat zij gefaald hebben, was het nu ook niet mogelijk die voor de verzoeken van de tegenstander te beschermen, tenzij ze er Mij om gevraagd hebben dat Ik zelf hen onder mijn hoede kon nemen en dan ook hun weg over de aarde een lichtere geweest zou zijn, wat ook het geval was bij die oergeesten die zich openstelden voor de onderrichtingen door de lichtwereld - en over welke mijn tegenstander niet meer de volle macht had. Dat dus die mensen steeds een lichtere weg hadden over de aarde, dat ze niet aan de verzoeken van mijn tegenstander ten prooi vielen - dat hij hen niet geheel in zijn macht hield, is een teken daarvan, dat Ik iedere ziel geholpen heb en steeds nog help, die minder belast het aardse leven begint en wiens wil zich al aan Mij heeft overgegeven, dat Ik dus niet zonder onderscheid de zielen bedenk met genade en kracht, om de weg die hen terugvoert te voleindigen.

Steeds echter moet Ik zeggen dat de eerste mensen door hun falen de hele weg die hen terugvoert, verzwaard hebben, die heel wat lichter zou zijn geweest als de sterkste eens gevallen geest zich verweerd zou hebben en mijn licht gebod vervuld, wanneer hij mijn woorden meer geloofd had, die hem een eeuwig leven beloofden en hij door zijn weerstand de macht gebroken zou hebben, die de tegenstander dan ook niet meer op zijn aanhang zou hebben kunnen uitoefenen, want deze overwinning zou zijn uitwerking hebben gehad op alle gevallen geesten.

Amen

BD.9015

14 en 15 juli 1965

Pre-adamieten

Lang voordat de eerste mensen op aarde leefden, die van God uit met vrije wil en verstand waren uitgerust, bestonden er al schepselen die op mensen leken en waarvan de taak daarin bestond de aarde geschikt te maken voor de mensheid die nà hen kwam. Ze verrichtten uit instinct - dat wil zeggen: door de natuurwet

gedreven - werkzaamheden doordat ze actief waren om zich in stand te houden. Ze verzamelden vruchten, oogstten voortbrengselen van het land en bouwden woningen voor zichzelf. Ze deden alles wat hun instinctmatig voordeel opleverde.

Maar ze konden voor hun doen en laten niet ter verantwoording worden geroepen, omdat in hen nog niet een wezen belichaamd was dat alle partikeltjes van een gevallen oergeest bevatte. Deze wezens hadden al een heel grote overeenkomst met de mens, lichamelijk waren ze van gelijke gestalte, maar ze waren noch zelfbewust, noch konden ze zich aan elkaar verstaanbaar maken. Alleen het verlangen in hen zich in stand te houden was sterk en ze bereikten vaak een hoge leeftijd. Ze waren als het ware in dienst van de schepping, doordat ze ertoe bijdroegen het aardoppervlak een andere vorm te geven, dat steeds meer gereed werd gemaakt om nu de mensen een woonplaats te bieden die beantwoordde aan hun behoeften. Maar er was die wezens nog geen taak gegeven. Ze dienden alleen de nog niet helemaal voltooide oergeesten als laatste mogelijkheid om te rijpen, die ze dan als mens met vrije wil en verstand moesten voortzetten.

Deze voormensen, de pre-adamieten, konden dus niet als echte mensen worden beschouwd, want hun aard, hun voorkomen en al hun doen en laten beantwoordde meer aan een dier dat nog ver in zijn ontwikkeling achter is. Alleen de vorm leek op die van een mens en zo kwam het dat men later deze schepselen voormensen noemde, die echter helemaal niet de vergelijking met de echte mens konden doorstaan, die in het bezit van een vrije wil en inzicht was, die hij nu verstandelijk ook juist moest gebruiken.

Het kan ook niet gezegd worden dat de mens zich tenslotte uit deze pre-adamieten ontwikkeld heeft, omdat hij een nieuwe schepping geweest is die God pas realiseerde toen veel van de eerste oergeesten vurig naar hun belichaming verlangden. De voormens is een van de vele scheppingen geweest die alle hun doel moesten vervullen om de later erna komende mensen een onderkomen te bereiden dat hun een zorgeloos leven op aarde waarborgde. De pre-adamieten waren die wezens die op mensen leken, die niet ter verantwoording geroepen konden worden omdat ze leefden als dieren waarbij alle instincten naar buiten kwamen. Die lang voor de mens op aarde leefden, die geen zelfbewustzijn hadden en alleen in groepsverband konden leven. Die zodoende alleen daar waren te vinden, waar zich later eens mensen ophiielden voor wie ze het oorspronkelijke gebied voorbereidden door een geregelde werkzaamheid die hun wezen was aangeboren en die zich dus uitte in de ontginning van uitgestrekte velden - in het systematisch verspreiden van voor het leven noodzakelijke substanties en het weer opnieuw oogsten op zulke stukken land. Ze deden dit alles onbewust vanuit een natuurlijke aandrift om zichzelf in stand te houden. Ze bestreden elkaar en de sterkste zegevierde. En zo droegen ze er ook toe bij dat zich steeds weer nieuwe geestelijke wezens incarneerden, al was het maar voor korte tijd waarin ze hun kracht bewezen,

waarin meer of minder sterke driften zich deden gelden, die steeds zwakker werden hoe langer ze leefden en ze dan ook die rijpheid bereikten om nu de laatste belichaming als mens te kunnen aangaan.

Er bestonden dus al lang vóór de eerste mensen wezens die op mensen leken, die echter niet in verband gebracht kunnen worden met de echte mensen. In hun uiterlijke vorm waren ze wel met hen vergelijkbaar, maar ze gingen wel tekeer als dieren, zowel in hun driften als ook in hun manier van voortplanten. Ze ontwikkelden zich steeds verder al naar gelang de substantie van hun ziel, en behoorden ook tot de vele scheppingswerken die weer verdwenen toen ze hun taak op aarde vervuld hadden, dus de wezens zulke scheppingen niet meer nodig hadden, en deze nu totaal uitstierven zoals vele scheppingen die door de aarde een tijdlang werden gedragen, om dan weer voor nieuwe scheppingen plaats te maken.

Er kan dus niet gezegd worden dat de mens in zijn huidige vorm, zich uit deze voormenselijke scheppingen ontwikkeld heeft. Integendeel, hij is en was een nieuwe schepping, met vrije wil en verstand begaafd, die zich nu moest waarmaken, dus ook het zelfbewustzijn in toom hield. Tot op welke hoogte die pre-adamieten ook over een zekere intelligentie konden beschikken was uitsluitend afhankelijk van de graad van rijpheid van de zielepartikeltjes die ze in zich hadden. Deze pre-adamieten waren echter niet in staat te denken en hun intelligentie kwam alleen in de werkzame activiteit tot uitdrukking, die dus onbewust verricht werd. Deze activiteit heeft echter ook de grootste wonderwerken voortgebracht, zoals deze vaak in de natuur te zien zijn, dat ze wegen bouwden waarover deze wezens elkaar konden bereiken, dat ze kloven en onderaardse gangen groeven en zo dus voor de mensen eerst de voorwaarden hebben geschapen, dat dezen dan het ware leven konden leiden toen de tijd gekomen was waarin de eerste oergeesten zich als mens konden belichamen. Hoe meer zich nu de mensen verbreidden (oergeesten nu hun belichaming verlangden), des te meer gingen ook de voormensen achteruit, wat zich weliswaar steeds alleen trapsgewijs voltrok, tot dan het menselijk geslacht de aarde bevolkte en voor dezen de proeftijd begon waarin nu iedere eens gevallen oergeest zich moest waarmaken, om welke reden echter de mens ook met zelfbewustzijn, verstand en vrije wil uitgerust moet zijn, om nu de weg over deze aarde te gaan die hem weer terugvoert naar de Vader, van wie hij eens is uitgegaan.

Amen

BD.9016

16 juli 1965

Het schatten van de tijd dat er voormensen leefden is niet mogelijk

Ik zal er steeds voor weten te zorgen dat u zich niet verlaten voelt door Mij, want u moet u in alle noden en zorgen tot Mij wenden en u zult altijd antwoord krijgen, omdat Ik weet wat u zorgen baart. Ik ben echter steeds bereid deze van u af te nemen als u ze maar vol vertrouwen aan Mij overlaat. U hoeft u niet ongerust te maken, want Ik denk aan u, Ik weet ook wat u bezwaart en welke vragen u bezig houden. Er zijn eindeloos lange tijden vergaan, waarin er al mensen op de aarde leefden, want het schatten van de tijd die u ontleent aan het boek van de vaderen, heeft slechts in zoverre zijn rechtvaardiging, dat de toenmalige geestestoestand van die mensen daaruit is op te maken - dat echter het menselijk geslacht al heel lange tijden de aarde bevolkt en dat alleen maar steeds die gebeurtenissen werden vastgelegd om hen te oriënteren die voor de ontwikkeling van de mensen van belang waren, dat het echter niet meer mogelijk is, de tijdsduur ervan te bepalen. U zult nooit tot een juist resultaat komen.

Zoveel echter is zeker, dat er al veel perioden achter u liggen op aarde, dat echter de mens steeds hetzelfde scheppingswerk is gebleven dat hij nu nog is. Dat hij ook zijn verstand van het begin af aan gebruiken kon en hem steeds dezelfde problemen bezig hielden die ook vandaag nog de mensen handen vol werk bezorgen, zover het gaat om de reden van het (hier) zijn en zijn doelgerichtheid. Want deze gave, daarover na te denken, had Ik de mensen van het begin af aan gegeven.

Al in die tijd ontdekten de mensen sporen van prehistorische schepselen, die ze weliswaar niet als gelijk aan hen wilden erkennen, daar ze toch aanzienlijk van hun eigen wezen afweken en omdat de eerste mensen wisten dat er voor hen nog geen identieke mensen waren, want ze zagen zichzelf als een nieuwe schepping. Zij wisten zelf dat met hun bestaan een scheppingsdaad begon die er tevoren nog niet geweest was. Ze wisten dit daar ze met elkaar van gedachten konden wisselen en dit voor ieder geschapen mens mogelijk was. Bovendien waren hun zulke voormensen onbekend, zoals ze ook niet alle eerdere scheppingen kenden die ze zelf hadden moeten doorlopen, tot ze zich als mens mochten belichamen.

Maar nooit hebben tijdens dezelfde tijd de eerder genoemde preadamieten met de mensen op de aarde geleefd want die waren uitgestorven toen de mensen op de aarde verschenen. Er kon dus nooit een samenleven hebben plaatsgevonden omdat zoiets niet beantwoordde aan mijn plan van eeuwigheid, dat niets gebrekkigs zou hebben laten ontstaan in een tijd waarin de volkomen mens zich als kroon van de schepping moest bewijzen. Want van alle scheppingen ervoor was deze mens zich niet bewust. Hij kende zijn lange gang door de scheppingswerken van deze aarde niet, hij moest een volkomen nieuwe schepping zijn waardoor een ziel kon worden opgenomen, omdat nu voor de mens een heel nieuwe gang over de aarde begon met als doel de uiteindelijke vereniging met Mij. Dat de mens deze laatste

vereniging door eigen falen niet bereikte, heeft niets te maken met z'n gang door de voorstadia, want iedere ziel die zich eenmaal als mens mag belichamen, heeft ook die graad van rijpheid bereikt die zo'n belichaming toelaat.

Het is echter voor de mens onmogelijk een precieze tijd van zijn verblijf op de aarde vast te stellen en hij zal daarover ook geen opheldering verkrijgen, omdat het van geen belang is hoe lang hij al op de aarde leeft. En zo ook laten de tijden waarin deze voormensen geleefd hebben zich niet vaststellen. Maar het staat vast dat ze aan de mens zijn vooraf gegaan dat ze zich in de oertijden overal hebben opgehouden, eveneens als een schepping die diende om de eindeloos vele zielepartikeltjes rijper te laten worden en ze er zodoende ook toe bijdroegen dat deze partikeltjes zich positief ontwikkelden, die zich dan weer in de mens mochten belichamen.

U mensen kunt het niet meer door middel van de tijd vaststellen en dit zal u ook niet mogelijk zijn. Alleen kunt u naar schatting een tijdstip aannemen, maar weet nooit of dit juist is, want het leven van ieder mens is begrensd. Mijn schepping bestaat echter al eeuwigheden, die voor u ook eeuwigheden zullen blijven, tot u eens het licht bereikt. Dan zult u ook weten dat ook het besef van eeuwigheid voor Mij is als een vluchtig ogenblik.

Amen

BD.9022

22 juli 1965

Nog meer over de voormens

U hoeft u maar tot Mij te wenden met het verzoek, u opheldering te verschaffen en Ik zal niet aarzelen u deze te geven. U weet niet dat er voor de scheppingsdaad eindeloze tijden nodig waren, want u meet met uw huidig begrip van tijd, terwijl de scheppingsdaad eeuwigheden vereiste, die u zich verstandelijk niet voor kan stellen. En daarom bent u ook geïnformeerd als u het leven van de preadamieten aanneemt als ver voor de mens zijnde, die als echt mens werd erkend door het zelfbewustzijn, het verstand en de vrije wil. Maar dat sluit niet uit dat deze mensen op de hoogte waren van de voormensen, dat ze dus van hun bestaan afwisten, maar dit als er lang aan voorafgaand aanduiden.

Maar dat was pas na de zondeval, toen Ik lichtwezens van boven tussen de mensen zond, die hun ook opheldering gaven over de weg tevoren door alle scheppingen heen. Daarvoor echter was hun iedere kennis daarover vreemd en dus hadden ze

ook geen voorkennis van die op mensen lijkende wezens, omdat - waar er ook maar mensen geschapen werden, deze wezens ook waren uitgestorven. Omdat echter het bevolken met mensen slechts langzaam in zijn werk ging, beantwoordend aan de voltooide oergeesten, strekte het scheppingsproces zich uit over eindeloze tijden. En zo was ook de aarde niet tegelijkertijd overal bevolkt door mensen, daarentegen stierven de preadamieten pas uit toen het scheppingswerk "mens" tevoorschijn trad.

De voormensen hebben dus niet tegelijkertijd met de mens samen geleefd, maar pas op een ander tijdstip is de mens geschapen, want ook de aarde was heel verschillend gevormd en ze had dit anders zijn ook nodig omdat ook de oergeesten zich verschillend ontwikkeld hadden, wat voor u, mensen nog niet echt duidelijk is. Het is niet zo, dat er ineens mensen op de aarde geschapen werden, maar het is allemaal op zo'n manier gebeurd, dat men van een schepping in perioden kan spreken. En iedere periode had zulke wezens voortgebracht, voor dan als laatste scheppingswerk de mens met zelfbewustzijn, verstand en vrije wil in het leven trad.

Wanneer Ik nu de uitdrukking "terzelfder tijd" gebruik, wil Ik daarmee zeggen in dezelfde scheppingsperiode, die echter zo lang is dat ze niet met getallen is weer te geven, dat echter die voormensen de eigenlijke mensen zijn voorafgegaan omdat er bij Mij geen tijdsbegrip is - en voor Mij duizend jaar zijn als een dag. De hele scheppingsdaad heeft zo'n lange tijd gevergd, dat de mensen de tijdsduur niet meer bepalen kunnen, maar dat ene kan niet geloochend worden, dat zich alles van de materie af aan, door de stenen- en plantenwereld, door het dierenrijk tot aan de mens ontwikkeld heeft, dat Ik echter steeds weer voor de zieledeeltjes die verder ontwikkeld waren, ook een nieuwe uiterlijke vorm geschapen heb. De uitdrukking: ze hebben zich ontwikkeld tot het volgende wezen, betreft dus alleen de ontwikkeling van de ziel, maar iedere uiterlijke vorm was een nieuwe schepping, die steeds verging als ze aan haar doel geheel en al beantwoord had, om welke reden dus ook weer veel wezens verdwenen zijn, toen tenslotte de mensen het leven binnentraden die zelf scheppen en vormen konden volgens hun wil.

Derhalve, de mensen leefden niet in de zelfde tijd samen met de voormensen, wat echter niet uitsluit dat ze in dezelfde tijd op aarde leefden, alleen wat hun plaats betreft, waren ze zo ver uit elkaar, dat ze niets van hen afwisten, daar de tijd nog niet rijp was dat de mens er de juiste levensvoorwaarden aantrof die hij nodig had. Alleen dit ene moet duidelijk gemaakt worden, dat de aarde niet in dezelfde tijd bewoond werd door mensen met 'n volle verantwoordelijkheid, maar dezen pas lange tijd later kwamen, terwijl de voormensen daar voorkwamen waar de ontwikkeling van de aarde nog niet zo ver was voortgeschreden.

Het is moeilijk u, mensen een beeld uiteen te zetten hoe het hele scheppingsproces zich heeft afgespeeld, want enerzijds kan u zich noch de tijdsduur voorstellen waarin dit werk plaatsvond en anderzijds kan u zich niet de onmetelijke ruimte voorstellen, die bevolkt moest worden met de zielepartikeltjes van de gevallen oergeesten. En daar was zo'n grote verscheidenheid voor nodig, die alleen mijn denken tot stand bracht, zodat Ik alles als kleinste scheppingswerk voor me zag en het tegelijkertijd ook als een volbracht werk ontstond, dat de scheppingen steeds grotere vormen aannamen waarin de zielepartikeltjes rijper moesten worden, zodat het wemelde van scheppingen van allerlei aard - waarvan Ik elke daar plaatste waar haar mogelijkheden om rijper te worden werden gegeven.

En zo was de voormens een schepping die Ik steeds daar inzette waar het nog te komen menselijk geslacht te verwachten was, dat eens de aarde in bezit zou nemen om zijn voltooiingsproces te beëindigen. Dat nu de aarde wat de tijd betreft overal dezelfde omstandigheden kon aantonen, werd door mijn veelzijdige wil om te vormen terzijde geschoven. En er zijn ook nu nog uitgestrekte landstreken waar geen mens bestaan kan omdat hem de voorwaarden om in leven te blijven mankeren, waarvoor Ik ook mijn reden heb. Maar dit ene staat vast, dat de uiterlijke vorm van de mens een daad van mijn liefde is geweest, dat Ik de mens als mijn evenbeeld geschapen heb en dat hij ook naar zijn ziel tot mijn evenbeeld moet worden, wat echter bij die voormensen niet het geval geweest is, zij zich dus ook niet tot die mens konden ontwikkelen die hij nu is - om het even of hij de rijpheid van ziel bereikt of niet.

En als nu de gedachte zich van u meester maakt, dat Ik u in dwaling laat verdergaan, dan moet u steeds bedenken dat u zichzelf door uw verstand een verkeerde voorstelling maakt en dat daarom: omdat het verstand makkelijk kan ingrijpen als de verbinding met Mij niet vast tot stand is gebracht. Ik echter probeer steeds ook schijnbare tegenstrijdigheden op te helderen, want u moet zo onderwezen worden zoals het met de waarheid overeenkomt.

De langzame positieve ontwikkeling gaf de mensen vaak het idee dat deze ontwikkeling puur lichamelijk - dus de uiterlijke vorm betreffend - te verstaan was. Toch was steeds alleen de ontwikkeling van de ziel bedoeld, het opstijgen van de zielesubstanties in ieder apart scheppingswerk. En zo heeft mijn scheppingswerk ontelbare uiterlijke vormen omvat, die wel groepsgewijs als dezelfde scheppingen waren te beschouwen, maar ook dan nog uit zo oneindig veel afdelingen bestonden, waarin elk weer van de ander afweek, maar zich steeds op dezelfde manier herhaalde, zodat van een verdere ontwikkeling vanuit zichzelf geen sprake kon zijn.

Doch met de toenemende rijpheid van de zielesubstanties ontstonden steeds weer nieuwe uiterlijke vormen, die pas met het scheppingswerk "mens" waren

afgesloten, dit echter nu de laatste opgave op aarde te vervullen had, zichzelf te vergeestelijken - zich te vormen tot het schepsel dat het was in het allereerste begin - om dan de gang over de aarde af te kunnen sluiten en weer terug te keren naar Mij van wie het was uitgegaan. Dat al die eerdere scheppingen tot deze verandering moesten bijdragen, was voor Mij een bovenmate gelukkig makend proces, dat eens tot succes moest leiden.

Maar een mens, die slechts in staat is te denken binnen zekere grenzen, daarvan in kennis te stellen, is alleen maar in beperkte mate mogelijk, ofschoon hij het in de staat van licht ineens begrijpen kan hoe alles samenhangt, welk doel elke uiterlijke vorm had. Maar voor het aardse leven is het voldoende als hij zoveel licht verkrijgt om het terugvoeringsproces slechts bij benadering te begrijpen, opdat hij ook zijn medemensen een zwak beeld uiteen kan zetten over de zin en het doel van de schepping. En de wil van ieder afzonderlijk is beslissend hoe deze zelf in mijn eeuwige heilsplan binnendringt, dat steeds alleen het gelukzalig worden van mijn schepselen tot doel heeft.

Amen

* * *